

Γέροντας Σίμων Αρβανίτης, 1/1/1901-4/3/1988 (μέρος 1ο)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ο Γέροντας

Σίμων Αρβανίτης καταγόταν από την Τριάδα Εύβοιας από όπου ο πατέρας του Αθανάσιος Αρβανίτης μετακινήθηκε και εγκαταστάθηκε στο χωριό Κουκουβάουνες Αττικής, την σημερινή Μεταμόρφωση και παντρεύτηκε την μητέρα του Κυριακή. Απέκτησαν τέσσερα αγόρια, τον Ιωάννη, τον Παναγιώτη -τόν αργότερα Γέροντα Σίμωνα- τον Δημήτριο και τον Κωνσταντίνο.

Ο Παναγιώτης γεννήθηκε ανήμερα την Πρωτοχρονιά του 1901 και μεγαλώνοντας βοηθούσε τον πατέρα του κάνοντας διάφορες δουλειές. Όταν έγινε δεκατριών ετών ήταν πλανόδιος μανάβης σηκώνοντας τσουβάλια 80-85 κιλών αδιαμαρτύρητα. Κατά καιρούς εργαζόταν σε περιβόλια, αμπέλια και κτήματα δουλεύοντας σκληρά χωρίς να δυσκολεύεται καθόλου, καθώς η μυική του δύναμη ήταν πολύ μεγάλη. Ο ίδιος έλεγε ότι το τσαπί το έπαιζε στο χέρι όπως μια κοπελίτσα το τοπάκι της. Μόλις σταματούσε να ξεκουραστεί άνοιγε «τό βιβλίο του

Χριστού», όπως έλεγε το Ευαγγέλιο, και μελετούσε. Η αγάπη του για τον Θεό ήταν φωλιασμένη στην καρδιά του από πολύ μικρός.

Ο αδερφός του διηγείται ότι τον Παναγιώτη τον έχαναν το Σάββατο από το σπίτι. Μόλις τελείωνε την δουλειά έφευγε και πήγαινε στα εξωκκλήσια, όπου προσευχόταν και μελετούσε. Γύριζε στο σπίτι την Κυριακή το βράδυ, οπότε και έτρωγε. Έμενε όλο το εικοσιτετράωρο νηστικός. Όταν δεν πήγαινε σε εξωκκλήσι ξυπνούσε όλη την οικογένεια με την πρώτη καμπάνα για τον εκκλησιασμό. Φοβέριζε μάλιστα ότι, όποιον δεν ξυπνούσε αμέσως, θα τον κατάβρεχε με μια κανάτα πού είχε δίπλα του γεμάτη με νερό.

Μοναχική κλήση

Ο Παναγιώτης επισκέφθηκε πολλές φορές το Άγιον Όρος. Μια από αυτές, στα

μετέπειτα άγιο
ησε από το χέρι

Ο Παναγιώτης

αποφάσισε μαζί με δύο καρδιακούς του φίλους να φύγουν κρυφά από τις οικογένειές τους και να ασκητέψουν. Έτσι το 1925 έφυγαν για την Εύβοια, όπου κλείστηκαν σε μια σπηλιά χωρίς κανένα εφόδιο, ρούχα ή τροφή. Οι φίλοι του δεν άντεξαν παρά δύο μέρες και πήραν την απόφαση να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

Ο Παναγιώτης όμως πού άκουσε τα σχέδιά τους έφυγε πριν ξυπνήσουν εκείνοι και πήγε στην Μονή Αγίου Χαραλάμπους στην Λεύκα Αυλωναρίου. Ασκήτευε στην σπηλιά του αγίου Γρηγορίου, όπου πηγάζει αγίασμα και προσευχόταν νύχτα-μέρα. Όταν ο μητροπολίτης πληροφορήθηκε γι' αυτόν από ανθρώπους που πήγαιναν στην σπηλιά για αγίασμα και έμαθε για την αυστηρή του άσκηση, τον αναζήτησε και τον έκανε αμέσως μοναχό στο μοναστήρι του αγίου Χαραλάμπους με το όνομα Σίμων. Ο π. Σίμων όμως και πάλι κλείστηκε σε μια σπηλιά και δεν έτρωγε τίποτα. Τον εύρισκαν πολλές φορές οι βοσκοί εξαντλημένο από την πείνα, πεσμένο στο έδαφος και τον πήγαιναν στο μοναστήρι, αλλά εκείνος πάλι έφευγε. Ο ίδιος αργότερα έλεγε: «Στην σπηλιά του αγίου Γρηγορίου έπινα ένα ποτήρι του κρασιού αγίασμα μετά την δύση του ηλίου επί τριάντα μέρες. Είχε φύγει όλο το σώμα μου. Ζύγιζα γύρω στα τριάντα κιλά». Τελικά επενέβη ο Μητροπολίτης πού τον υποχρέωσε να μείνει στο μοναστήρι. Διακόνημά του ήταν να καλλιεργεί τους κήπους και με την μεγάλη του σωματική δύναμη εντυπωσίαζε τους πάντες. Όταν εργαζόταν στους κήπους είχε βοηθό του ένα παιδί, το οποίο αρρώστησε βαριά. Όταν το είπαν στον π. Σίμωνα παράτησε το τσαπί και έφυγε για να προσευχηθεί στο βουνό. Δεν προχώρησε όμως πολύ και οι πατέρες του φώναξαν να γυρίσει πίσω, γιατί το παιδί είχε γίνει καλά. Ήταν ένα πρώτο δείγμα της αποτελεσματικότητας της προσευχής του Γέροντα.

Ο μητροπολίτης βλέποντας τις αρετές του τον χειροτόνησε ιερέα παρά τις αντιρρήσεις του το 1936 και τον έστειλε σε διάφορες εκκλησίες για την Θ. Λειτουργία. Ο κ. Δ. Κουλουρίδης διηγείται ότι στο χωριό του το Κληματάρι Ευβοίας έστειλαν συχνά τον π.Σίμωνα για την Θ. Λειτουργία. Τον χειμώνα όμως, το χιόνι ήταν τόσο πυκνό πού τον απέκλειε καταμεσίς του δρόμου. Όταν οι χωρικοί έβλεπαν ότι δεν έχει φτάσει ο ιερέας, τον αναζητούσαν και τον έβρισκαν κάτω από το χιόνι, με τα χέρια ψηλά να προσεύχεται. Όσο και αν ξεπάγιαζε και αν δυσκολευόταν να συνέλθει από το κρύο δεν άφηνε τα χωριά χωρίς Θ. Λειτουργία και πήγαινε πάλι την άλλη Κυριακή παρά τους πάγους και τα χιόνια.

Το 1942 εστάλη στην Μονή Μεταμορφώσεως ως πνευματικός. Εκεί κοντά βρίσκεται το εκκλησάκι των Ταξιαρχών. Το 1943 συνέβη ένα συγκλονιστικό θαύμα την παραμονή των Ταξιαρχών. Είχε μαζευτεί πλήθος κόσμου για την εορτή σε μια εποχή πού όλους τους θέριζε η πείνα λόγω της Κατοχής. Ο Γέροντας, όταν είδε τόσο κόσμο μαζεμένο για την αγρυπνία, είπε να ετοιμάσουν φαγητό. Υπήρχε μόνο ένα τσουβάλι κρεμύδια και έδωσε εντολή να τα καθαρίσουν όλα, ενώ εκείνος άρχισε να προσεύχεται. Ξαφνικά ένας μεγάλος λαγός σαν αρνί κατέβηκε από το βουνό και μπήκε μέσα στο μαγειρείο μόνος του. Έτσι, θαυματουργικά εξασφαλίστηκε τροφή για όλο τον κόσμο και περίσσεψε και για το μοναστήρι.